



# diari catalana

setmanari nacionalista d'esquerra

## El President de la Generalitat com a representant del poder central

En recents articles de la Premsa de Madrid, i en declaracions de personatges espanyols ha estat retret al President Companys el seu caràcter de representant del poder central a Catalunya. Aduhc el senyor Samper ha dit que el President de la Generalitat no pot oblidar aquesta alta representació que ostenta.

I bé: heus ací una excel·lent avinentesa per a ocupar-nos d'un aspecte estatutari que té una gran importància, i del qual havíem parlat ja nosaltres en algunes ocasions. Recordem que l'any passat, en la conferència que donàrem a Lleida i que el gloriós Francesc Macià presidí, tractàrem de les funcions del President de la Generalitat de Catalunya com a representant del poder central. Precisament per aquest cantó ha quedat reduïda a lletra morta una de les principals disposicions de l'article 14 de l'Estatut Exterior.

Ara, de Madrid estant, hom retreu aquesta representació, i se'n parla com si fos un lligam de vassallatge, com si el President de la Generalitat de Catalunya vingués a ésser un subordinat del poder central, una persona manada per l'estil dels governadors de província. Els governants i polítics que ara acusen Lluís Companys d'un manament, no s'han recordat de l'alludida disposició de l'Estatut Exterior fins que han cregut trobar-hi un motiu per a exigir al President de Catalunya una actitud de submissió.

\*\*\*

¡Quin capgirament dels papers! Els que tenim raó de queixar-nos, en aquest punt com en tants d'altres, som els catalans. La veritat és que les considerables facultats i les intervencions directes que implica el caràcter de representant del poder central a Catalunya, no han estat reconegudes pràcticament al President de la Generalitat. ¿I encara gosem parlar ara d'aquesta representació completament escamotejada? ¿Es que ésser representant de l'Estat espanyol a Catalunya no vol dir altra cosa sinó rebre ordres del Govern de Madrid?

L'Estatut Exterior diu —a despit d'una coma que falta en el corresponent paràgraf— que el President de la Generalitat representa "l'Estat en les funcions l'execució directa de les quals està reservada al Poder Central."

¿Què vol dir això? Ací i a tot arreu vol dir que les funcions que el Govern espanyol té reservades, ha d'exercir-les a Catalunya per mediació del Pre-

## Som allà on érem

Heus ací la resposta clara, enèrgica, precisa, contundent de l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, als atacs d'histerisme de l'indecent i infecte reaccionarisme espanyol que pastura el seu odi i el seu pasat vergonyant de baixeses, immoralitats i derrotes en la zona tòrrida de la meseta castellana.

Som allà on érem, clar ho ha dit el President per a defensar per tots els mitjans al nostre abast, la dignitat i la sobirania indiscutible de Catalunya, per a defensar-la de les escameses vils d'aquells subjectes d'ànima mercenària els quals, completament orfes de tota idealitat, despulats de tota noblesa i atents tan sols al propi interès, mercadegen traïdorament amb els sagrats sentiments de pàtria.

Som allà on érem per a defensar i salvar de l'abim afros on volen llançar-les, les essències profundament liberals i essencialment humanes de la revolució del 14 d'abril del 31, desvetllant altra vegada, si cal, l'entusiasme heroicament desbordant de les multituds victorioses en aquelles jornades glorioses que tanta de païra causaren a tota la taifa de criminals, lladres, aventurers, falsaris, generals ineptes, covards i fellons, aristocràcia corrompuda i provocativa i clerecia immoral, fermes puntals d'allò corcat que per vergonya de tots els espanyols honrats i dignes, regentava els destins del nostre país i que es deia Alfons de Borbó; canalla tota, que ara, en aquestes hores crítiques i angoixoses per l'esdevenidor del rgim democràtic, han tornat a aixecar impudicament la testa, gràcies a la traïció d'uns homes mesquins que han posposat les ànsies de re-

novació i dignificació de la vida ciutadana als seus afanys egoistes de comandament.

Som allà on érem, separatistes acèrrims de tot el vell i caduc, empestat de borbonisme, representat per aquestes marmanyeres polítiques que es diuen Royo Vilanova, Goicoechea, Gil Robles, Martínez de Velasco, Cambó, Emiliano, Melquiades Alvarez; separatistes de l'única i indivisible, amb bandera bicolor, **marcha de Cádiz** i privilegis de casta i de secta; però germans en cos i ànima de l'esperit liberal dels demés pobles d'Ibèria, que senten com nosaltres, anhels de llibertat, afanys redemptors de justícia i de millorament econòmic i que esguarden enllà de l'horitzó les celsties d'una auba esplendorosa que illumina unes àmplies rutes de fraternal comprensió.

La veu serena i assenyada del President Companys, ha dit, ja quina era la nostra posició i la nostra actitud. El poble català, eminentment republicà pel seu arrelat sentiment catalanista en aquesta hora decisiva s'aplega al voltant de la figura del capdill, encarnació de la voluntat col·lectiva catalana, i s'hi aplega ordenadament, disciplinadament, obeïnt la consigna que li ha estat donada de serenitat i disciplina. Tots i cadascú al seu lloc, sense un crit, sense una estridència, però fermes i decidits.

Perilla Catalunya i perilla així mateix la República. Però els catalans vetllem perquè no ens siguin robades aquestes coses que són els dos nostres més cars amors i sabem pla bé que en la vetlla, ens hi acompanyen tots els homes liberals de la nova Espanya.

sident de la Generalitat, el qual és, o hauria d'ésser, el cap de les funcions polítiques, administratives i governatives que el poder central segueix exercint a Catalunya. Per tant, les relacions entre el poder central i els funcionaris que té a Catalunya haurien de passar per la Presidència de la Generalitat.

N'hi ha prou amb el que diem per a comprendre la transcendència d'aquesta funció representativa indelegable que té —és a dir, que hauria de tenir— el nostre President.

\*\*\*

Tot això ens ho han quedat a deu-

re. Ens consta que alguns representants catalans a la Comissió Mixta de Traspassos en parlaren temps enrera en les reunions d'aquest organisme, i la resposta fou que la representació de l'Estat central que a Catalunya té el President de la Generalitat, és una cosa purament honorífica. Allà els sembla que ja n'hi ha prou amb la concessió d'uns honors militars de categoria modesta.

Es una befa, doncs, que avui retreguin a Madrid la funció del President de la Generalitat com a representant del poder central. Si aquesta representació fos efectiva, si l'Estatut fos a complert en aquest aspecte, no hau-

riem vist, per exemple, certs viatges misteriosos del senyor Carreres l'ons a Madrid, ni s'hauria donat el cas escandalós i grotesc d'un sots-secretari d'Hisenda ordenant als carrabiners d'Amposta que es possessin a la disposició de l'alcalde d'aquella població per als efectes de l'ordre públic. En règim de veritable autonomia, l'òrgan de relació és el cap del país autònom, per les mans del qual ha de passar tot.

D'aquesta representació estatutària, a Madrid n'han suprimit tots els drets i facultats, però volen que subsisteixi com a subordinació. ¿Es ignorància o és cinisme?

A. ROVIRA I VIRGILI

## Vida parlamentària

Amb la tranquil·litat moral dels que no tenen res a temer, el Parlament de Catalunya continua les seves sessions i els seus treballs, malgrat l'atmòsfera carregada de les noves que vénen de Madrid.

Tot un seguit de lleis van essent estudiades i aprovades, amb la tendència d'estructurar la vida municipal a Catalunya, de llibertar de tota mena de servitud legal la dona catalana, de protecció a l'herència arqueològica i artística que les generacions passades han llegat amb la seva cultura i el seu talent a la història actual i futura de la nostra Pàtria. El Parlament de Catalunya va treballant insistentment amb la màxima indiferència al que sigui portat pels vents de Ponent, pels ressabís monàrquics o per la intolerància conservadora davant la capacitat, l'ordre, l'equanimitat i la dignitat suprema de la Generalitat de Catalunya.

Això, naturalment, dintre el saló de sessions; fora, tots els diputats i els concurrents habituals fan els comentaris adients a la temperatura política que segons sembla va en augment en l'ambient de les Corts de Madrid.

El constant no pot ésser més conculent. Així com a Barcelona tothom sap en aquests moments l'obligació del seu deure, —siguin els que siguin els esdeveniments— sap el grau de responsabilitat que li pertoca i fins a quin punt arriba la seva intervenció davant de totes les conjetures, a Madrid hi regna el confusionisme més dislocat i més atorbilari, i des del President del Consell de Ministres al darrer anònim diputat, no saben quina paret toquen, si demà hauran dimitit o seran les Corts disoltes, quina direcció de govern prendre, quins vots són adictes o adversos, i tota la política espanyola està estancada, difosa, esvaïda i morta davant la magnitud d'aquest problema català, que no saben com resoldre perquè no l'entenen ni podran entendre'l mai. Han fet bé de tancar el Parlament, ja que no saben fer-lo servir per a res de bo.

Es la diferència secular dels dos pobles; és el contrasentit de la hegemonia d'un poble inferior damunt un poble superior en cultura política i sensibilitat nacional, que predomina exclusivament pel fet capriciós, arbitrari i il·lògic d'ésser més nombrós. No predomina la capacitat, si no el nombre; no governa la qualitat, si no la quantitat. Lluny de l'ànim de Catalunya voler imposar la seva concepció política damunt els altres pobles, ja que el nostre liberalisme preconitza l'axioma polític de l'auto-determinació; però voler que ens supeditem a l'idea monstruosament equivocada de que la voluntat del poble de Catalunya no pesa per res en les seves determinacions polítiques, i que se'l pot castigar com a un col·legial discol o rebec, hi ha tal enorme diferència que

# Les escoles creades per la República a Girona

L'edició de "Diari de Girona" del passat dissabte, dia 30 de juny, en la secció "Ajuntament", dona compte del lloguer d'uns locals al carrer de la Rutlla com a estatge de les noves escoles recentment creades. I com a colofó, diu: "Són les primeres escoles (llevat de les de Pont Major) que es creen a Girona després de la implantació de la República."

En llegir aquestes ratlles, hem quedat astorats. Perquè el Director efectiu de "Diari de Girona" era regidor en el primer Ajuntament republicà i, per tant, sap perfectament que s'han creat, des de la implantació de la República, bon nombre d'altres escoles. ¿Com és possible, doncs, un sol tan mancat de veritat? ¿Es que aquest solt és una nota oficiosa de l'Alcalde i l'Alcalde de Lliga Catalana continua confonent l'escola edifici amb l'escola plaça per a un mestre, centre i fogar de cultura? ¿O és una de les maniobres (!) polítiques tan cares a la premsa de Lliga Catalana?

Perquè Girona jutgi de la serietat d'aquesta premsa, vegin-se les dades següents:

Escoles existents a Girona abans de la proclamació de la República:

<b>En el Grup Escolar:</b>	
Una escola graduada de nois anexa a la Normal de Mestres, integrada pel Regent i sis professors, en total, mestres	7
Dues unitàries de nois	2
Dues escoles de pàrvuls	2
<b>En l'escola del carrer d'Eximenis:</b>	
Una unitària de noies	1
<b>En l'escola de la Pujada de Sant Martí:</b>	
Una unitària de noies	1
<b>En l'escola del carrer del Carme:</b>	
Una unitària de noies	1
<b>En total mestres:</b>	<b>14</b>

Escoles creades des del 14 d'abril de 1931 al 28 de febrer de 1934:

<b>En el Grup Ramon Turró:</b>	
Escola graduada de noies, de tres graus, a base de la unitària de la senyora Canós, mestres nous:	2
Una escola de pàrvuls,	1
<b>En el Grup Ignasi Iglésies:</b>	
Escola graduada de nois, de tres graus, a base de la unitària del Sr. Santaló,	2
Escola graduada de noies, de tres graus,	3

sols és compatible aquesta concepció amb l'esperit rutinari i històricament dominador del poble monàrquic espanyol.

De les darreres noves madrilenyes-remarquem l'actitud de Lliga Catalana oposada, segons sembla, a votar la confiança al govern de Madrid, per tal que entén que "aquest actua amb massa feblesa".

Lliga Catalana es plany de què el govern de Madrid actui amb massa feblesa contra Catalunya i probablement la Lliga voldria que a hores d'ara el senyor Companys ja fós al castell de la Mola, i que els diputats del Parlament Català fossin a la Model, o millor, afusellats a Montjuïc.

Llavors, naturalment, els seus diputats podrien reintegrar-se als escons del Parlament Català, i votar el senyor Puig i Cadafalc per a President de la Generalitat de Catalunya.

Els déus ceguen els que volen perdre; però els déus de la política espanyola, després de cegar els homes de Lliga Catalana, els han fet esdevenir imbecils i traïdors.

<b>En l'escola del carrer d'Eximenis:</b>	
Escola graduada de noies, de quatre graus, a base de la unitària de la senyora Auguet	3
Una escola unitària de noies	1
<b>En l'escola de la Pujada de Sant Martí:</b>	
Dues escoles unitàries de nois	2
<b>Al barri de Pont Major:</b>	
Una escola unitària de nois	1
Una escola unitària de noies	1
<b>En total mestres nous:</b>	
<b>En resum:</b>	<b>16</b>
Escoles creades per la Monarquia:	14
Escoles creades per la República, des del 14 d'abril 1931 al 28 febrer 1934:	16
<b>Escoles existents a Girona el 28 febrer 1934:</b>	<b>30</b>

Aquestes 16 escoles creades durant el govern de l'anterior Ajuntament, són actualment a càrrec dels mestres següents: Srs. Francesc Sánchez, Joan Vilagran, Ciras Ballesta, Josep Clarà (redactor de "Diari de Girona"), Damià Alsina; Sres. Teresa Busquets, Joaquina Martinell; Pilar Huguet, Maria Serra, Engràcia Barceló, Pilar Llavenera, Roser Carreres, Reparada Domènech, Carme Campeny, Amor Liadó i Gertrudis Duixans.

Com pot veure's, degut a gestions del primer Ajuntament republicà de Girona, de majoria esquerrana, la República, en menys de tres anys, ha més que duplicat el nombre d'escoles de primer ensenyament que la monarquia, en tots els seus llargs i llargs anys de domini, havia creat a la ciutat.

Cal ara que fem públic que en la creació de les sis noves escoles, que han d'instal·lar-se al carrer de la Rutlla, per a res no hi ha intervingut aquest Ajuntament, puix que la demanda fou feta amb anterioritat a la seva constitució. L'actual Ajuntament, doncs, fins ara no ha creat cap escola.

Nosaltres, que realment sentim la necessitat d'una major cultura i que ens plau retre culte a la veritat, aplaudim sense reserves tot el que faci l'actual Ajuntament per la creació de noves escoles, que bona feina fan puix que, malgrat les creades, encara és molt important el nombre d'infants que han d'assistir a les escoles particulars per no tenir cabuda en les oficials. I aplaudim el que facin els homes de Lliga Catalana en aquest sentit, malgrat que ells, des de "Diari de Girona", callin la important intervenció que han tingut els diputats gironins d'esquerra en la creació de les noves escoles que s'instal·laran al carrer de la Rutlla, i neguin la important labor en ordre a creació d'escoles acomplerta pels nostres homes quan tenien el govern de la ciutat.

## COMENTARI LES DARRERES CONVULSIONS DE L'ESpanya VELLA

Es un fet evident que les dretes espanyoles, en desfermar la seva ira contra Catalunya, no fan amb el desig d'ensorrar l'única que encara queda en peu d'aquell esperit republicà que féu possible l'adveniment del nou règim. La República, amb la seva base democràtica, impossibilita la traïdoria i la vilèsia dels que, amparats en un règim oligàrquic i dictatorial, vivien del país escanyant ignominiosament el poble.

I és aquesta gentussa infecta, el sol contacte de la qual repugna, la que ara, en nom de no sabem quin nou interès egoista, tracta de desvirtuar l'essència del nou règim per convertir-lo en un podrimener com el que destruí per sempre la República, proclamada fa més de tres anys.

Poc a poc l'Espanya democràtica va perdent el seu caràcter, per convertir-se, novament, en una Espanya tirànica i dominadora, exacta a la trista Espanya d'ombres i de misteris de l'època dels Borbons. Però d'aquesta metamorfosi se n'ha salvat fins ara Catalunya, gràcies a l'alta espiritualitat del poble, que ha sabut mantenir, íntegrament, els pocs avantatges conquerits d'ençà de la caiguda del vell règim.

Es contra Catalunya, doncs, que els homes de la vella Espanya han d'adreçar les seves sagetes, comptant amb la col·laboració de Lliga Catalana, de la mateixa manera que hi comptà, l'any 1923, aquell pobre general que es digué Primo de Rivera. És veu ben clar i els seus homes, no és altre, a Catalunya, que atacar les rels espirituals del nostre poble, encara que per ajudar els enemics de la pàtria alliberada, de la pàtria digna, hagin de desprendre's de la pròpia consciència.

Es per això, per a evitar que Catalunya pugui seguir el mateix camí d'aventures vils que l'Espanya que tolera la presència d'homes com Calvo Sotelo, que hem d'estar, com estan tots els catalans que poden aplicar-se dignament el qualificatiu honorós de catalanistes, a l'espectativa del que pugui passar. Les maniobres d'aquests homes podem tolerar-les amb un cert fàstic. El que no podem tolerar de cap manera, és el més insignificant atac a la nostra sobirania, davant el qual tot el poble conscient que és tant com dir tota la Catalunya sensata, tota la Catalunya digna, s'aixecarà com un sol home disposat a defensar, costi el que costi, la llibertat, els drets i la dignitat col·lectiva.

Catalunya està en peu, i amb ella tota l'Espanya nova, aquesta Espanya rejuenida que s'ha posat al costat de Catalunya, disposada a defensar-la, si fos precis, dels atacs històrics de la vella Espanya monàrquica, avui en convulsió de mort.

Per la llibertat, per la dignitat i per la vergonya ciutadanes, en peu.

MANUEL VALLDEPERES

## La poca estabilitat dels senyors de Lliga Catalana

Els diputats de Lliga Catalana al Parlament Espanyol impugnen la llei de contractes de conreus, plena de redepicció per a la gent del camp i votada pel Parlament Català, obligant al Govern Samper i després al Tribunal de Garanties a declarar-la fora de la Constitució.

Una vegada aconseguit el seu objecte i després del fall del dit tribunal, Lliga Catalana anuncia a Barcelona 78 actes de propaganda com a preludi del seu triomf, pensava que els homes que ara governen Catalunya eren com ells, que per aguantar-se al lloc directius es sotmeterien a qualsevulla exigència vinguda de Madrid.

Però resulta que vista la consistència de tot un poble que és més fort quant més bé se'l dirigeix, ja comencen a dir que tot ha estat una comèdia dels monàrquics. I Lliga Catalana que és sinó les resquícies d'aquell desgovern borbònic?

El senyor Ventosa inclús, amb unes declaracions condemna el Govern Samper, dient que ha anat massa enllà i anuncia la constitucionalitat de la Llei de Contractes de Conreus votada pel Parlament Català.

Es a dir, que ara els senyors de Lliga Catalana volen inclús defensar la Llei que ells no volgueren votar, però en canvi, feren que la declaressin fora d'ella els seus amics, monàrquics-feixistes espanyols.

—Es que això vol dir que estan conformes a acatar aquesta llei de conreus?

No i mil vegades no; el que vol dir és que en veure l'actitud serena, disci-

plinada i a l'ensens decidida del poble sensat i enter de Catalunya, han temut pel que ells han lluitat sempre, que no ha estat mai per cap ideal, sinó que han temut pels seus interessos creats, han temut que en el moviment de protesta que portaria a Catalunya la no aplicació d'aquesta llei votada pel Parlament Català que representa la sobirania de tot Catalunya, el poble no volent deixar-se-la prendre, i dirigit per l'home honrat i auster que regenta Catalunya, es prendria la llei contra els que des de casa nostra ens volen fer arrabassar les lleis més humanes que s'han creat que són l'emancipació del treballador de la terra i l'entera seguretat del respecte degut a les lleis que el nostre Parlament, que és la voluntat de tot el Poble Català, siguin degudament respectades com a derivació de l'àmplia Autonomia que necessita un poble per regir-se dignament.

Senyors de Lliga Catalana, sinó serviu per res més, almenys apreneu del gest digne d'honradesa i serenitat emprat pels dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya i davant d'ells com a guia, el nostre Honorable President de Catalunya, En Lluís Companys, que en el plet aquest solament és juguen dues coses i per guanyar-les o perdre-les sense trampes ni componendes: la llibertat d'acció del nostre Parlament Català, que és la garantia de la democràcia catalana o la derrota en ple carrer defensant aquestes llibertats de Catalanitat i Republicanisme.

P. V. X.

## Un catalanisme suspecte

Tot el moviment polític representat per l'Assemblea de Parlamentaris, celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917, per tal de sol·licitar d'una manera solemne, del Govern de Madrid, l'autonomia, fou desfet. Fou traïda la voluntat popular catalana per prohoms regionalistes de la Lliga: Cambó i Ventosa, en acceptar dues carteres del govern de la Monarquia.

Dato, aleshores cap del govern central, considerà sediciosa la reunió del dia 19, i es donà el cas que als pocs moments de començada l'Assemblea, s'apersonessin guàrdies per tal de prohibir la celebració. Si remarco aquest fet, és perquè la gent de la Lliga fa un gran elogi dels seus homes que intervingueren a aquella Assemblea. Si a l'Assemblea del Parlament on hi havia la representació de les aspiracions autonomistes de Catalunya i precisament per a sol·licitar l'autonomia es reuneixen, poden merèixer els homes de la Lliga grans elogis hi poden ésser catalanistes de confiança quan a l'endemà fan cas omís als desitjos nos-

tres lluint dues casaques de ministre monàrquiques, obtingudes d'un rei tan català com Goicoechea i Royo Villanova?

Des d'aquest fet, ja descobertament la Lliga actua contra Catalunya.

Acudeix a les eleccions amb vergonyant contuberni. No amb anti-catalans solament, sinó que àdhuc amb anti-republicans.

Es retira del Parlament Català perquè no pot actuar contra Catalunya. i ho fa des de Madrid.

Hi ha qui creu que la Lliga manté a les seves entranyes, que milita i àdhuc fa propaganda del feixista, Primo de Rivera.

Porta a Madrid un plet netament i completament català, que es devia entre catalans discutir, si existia motiu. El bon sentit dels catalans sabia i sap imposar-se danunt una cosa tan nostra com la nostra terra i amb ella la Llei de Contractes de Conreus.

I aquesta gent gosa dir-se catalanista! Fan com els que s'anomenen fumadors, pel sol fet de treure grans bocanades de fum quan fumen, fent però que aquest no passi més enllà de l'últim queixal. Pots ser i gairebé segurament es marejarien si els passava gorja avall. Si la gent de la Lliga tinguis més endins el catalanisme que pretenen tenir amb la boca, no hauria oblidat els anhels dels catalans, aborria als enemics de Catalunya, i no hi voldria tractes i menys contubernis.

Però, no. La Lliga en principi ens ha demostrat que no és catalanista i ara ens demostra que tampoc és republicana. Es republicà l'home que accepta una cartera ministerial i empra els mateixos procediments que Alfons XIII que l'ha nomenat? Es republicà el Partit que accepta una col·laboració de monàrquics, tradicionalistes, etc., a l'ensens que accepta relacions d'aquests partits prenguent uns acords completament anti-republicans?

Jo crec que no calen fer comentaris. Solament una comparança: Cambó, Lleroux, J. REXACH I NEGRE

## Als subscriptors forans!

Se us posa en coneixement que han estat posats al cobrament els rebuts corresponent als dos trimestres vençuts.

Ha estat privat per un decret el cobrament tal com venia fent-se per mitjà dels Carters, per això preguem sigui atesa la primera petició de cobrament que es farà a domicili per altra conducte.

Per les dificultats que reporta la nova modalitat del cobrament d'ara endavant, es cobraran cada dos trimestres.

Esperem del civisme dels nostres subscriptors contribuiran en l'enlairament d'aquest setmanari defensor dels ideals de nacionalisme i republicanisme de les nostres comarques.

# BREVIARI

## SENYORS "LLIGUEROS" POSINT-SE D'ACORD

El Govern de la Generalitat de Catalunya molt encertadament donà facultats als Ajuntaments per posar un impost del 10 per cent sobre l'import de les entrades als espectacles públics. Impost que el ciutadà que no vol no el paga, perquè és a càrrec d'una despesa ja supèrflua que representen els espectacles públics.

Però és el cas que el senyor Vidal i Guardiola impugnà aquest impost dient coses molt sucoses i divertides, i ens trobem que l'Ajuntament de Girona administrat completament pels senyors de Lliga Catalana i sense escoltar al senyor Vidal i Guardiola (futur Ministre de Finances, quan governi la Lliga) implanten aquest impost com a pressupost extraordinari perquè es veuen impotents per fer un pressupost que s'adigués a les exigències dels senyors de la Lliga, que deia tot cridant el senyor Bonmatí l'any passat. Per altra banda, el senyor Cusi, cap dirigent dels lligueros de Figueras ha passat unes fulles a l'opinió ciutadana, demostrant a la seva manera que aquest impost era una cosa monstruosa. I també el senyor Batalla, gerent de l'"Albéniz" de Girona, persona de confiança dintre el Centre Català i a sa Comarca, no s'amagava de dir arreu que tot el que discutien els Consellers en el darrer Ple referent a aquest impost, eren papers molls doncs ells l'impugnarien i no es tindria de pagar aquest impost.

Es a dir que abans d'actuar, senyors de Lliga Catalana, posint-se d'acord i no faran tant el ridícul, com tampoc faran riure a la gent.

Amb motiu de prendre possessió del càrrec d'Administrador Principal de Correus de la nostra ciutat, hem rebut un afectuós salut del senyor Lucidio G. Jubero Casado, oferint-nos la seva cooperació oficial i particular.

Agraïm sincerament aquesta gentilesa, a l'ensens que ens és molt plaent de correspondre-hi desitjant-li tota classe d'èxits en el seu comès i fent-

li testimoni la nostra consideració més distingida.

El dimecres es tancaren les Corts de l'anti-República per a tranquil·litat del senyor Samper.

Aquesta proposició de clausura anava precedida d'un vot de confiança per a resoldre la qüestió de Catalunya.

Ara que el Govern té la confiança de la Cambra per 191 vots contra 62 i ha aconseguit el tancament del Congrés, seria hora de què prenguéssim una actitud, no?

Doncs, bé: pel senyor Samper, conseqüent amb la seva conducta, deixarà passar el temps fent veure que cerca fórmules jurídiques...

Mentrestant, però, el Govern de la Generalitat implantarà el Reglament per a la llei de contractes de conreu i farà camí dret, fent cas omís de la paròdia de Govern presidida per un element que per ironies del Destí es diu autonomista valencià.

Caldrà veure que hi diuen les dretes, respecte aquesta passivitat del Govern!

Lliga Catalana, en la proposició de confiança al Govern, s'abstingué d'emetre els vots dels seus diputats. Com ha anat això?

Després d'instigar el Govern per a què presentés el recurs d'incompetència de la llei de conreus, després de coaccionar el senyor Samper per a què prenguéssim mesures contra la rebel·lia del Govern de la Generalitat, i després de proposar fórmules deshonoroses per Catalunya, ens surt ara la Lliga amb sentimentalismes d'última hora?

O bé ho ha fet perquè ha comprès que el Cap del Govern el que pretengué amb el vot de confiança fou desfer-se del Parlament per a fer el que li donés la gana, és a dir, per a no fer res?

Seria interessant que el senyor Cambó ens ho aclarís en una conferència d'aquelles amb què ens té acostumats, i que "La Veu" reproduïx amb titulars tan divertits com allò de "El líder del catalanisme, senyor Cambó..."

# ESPORTS

El festival de natació celebrat a la Piscina Municipal, diumenge passat, amb la cooperació del Club de Natació "Costa Brava", de Port-Bou, assolí un bon èxit.

Fou nombrosíssim el públic que presencià les proves i que seguí les seves incidències amb veritable interès.

Per les marques aconseguides, tot fa preveure que dintre poc temps la natació gironina aconseguirà un dels primers llocs dintre la natació catalana.

Totes les proves foren guanyades pels nadadors gironins, a excepció dels 200 metres lliços i del partit de water polo, on es va demostrar que en aquest joc encara som neòfits.

La figura destacada d'aquest festival fou el nedador Plaça, dels Atletes Units, que fou l'animador de totes les curses i que es revelà com un element de classe. Aconseguí fer els 100 metres en 1 m. 11 s. marca que diu molt a favor de Plaça.

També és digne de remarcar l'esforç que féu en la prova de 3 per 50, estils, en la fes final, quan el Port-Bou portava un avantatge de 4 metres, no solament aconseguí, remuntar aquest avantatge, sinó que acabà netament destacat, després d'un formidable i espectacular sprint.

També és digne d'esmentar l'actuació dels nedadors Henche, Tarruella i germans Regàs, aquests darrers en el water-polo.

Augurem per l'esdevenidor uns èxits esclatants per la natació de la nostra ciutat.

\*\*\*

## Girona F. C., 3. — Vich F. C., 2

Tal com estava anunciat es jugà aquest encontre a la ciutat de Vic, el dijous proppassat entre el Girona F. C. i el Vic F. C. (reforçat), davant un públic entusiasta i bastant nombros.

La primera part fou de gran domini gironí, sobresortint les jugades clàssiques portades a cap per l'ala dreta; finalitzant el primer temps amb el resultat de 2 a 0 a favor del Girona, marcats per Balmanyà i Clara.

En el segon temps, el domini correspongué més als propietaris del terreny, mostrant-se part dels nostres jugadors quelcom apagats i contràriament, els viguetans tots ells plens d'entusiasme. Pel Vich F. C. els gols foren marcats per Toll i Garreta, i pel Girona F. C. per Clara.

A les ordres d'un àrbitre local que estigué desencertadíssim, els equips s'arregleraren:

Girona F. C.: Pinyà, Bussot, Torredelot, Trias, Prieto, Madern, Ferrer, Clara, Balmanyà, Jordà i Pagès.  
Vic F. C.: Baldrich, Blai, Arater (Espanyol), Camprubí, Franco (Espanyol), Ricart, Segura, Clos, Garreta (Múrcia), Toll, Parera (Sabadell).

Pel Girona es distingiren Torredelot, Prieto, Clara (a la primera part) i Ferrer, els altres estigueren regulars, menys en Bussot que es mostrà com altres vegades, mancat de formalitat.

No cal fer distinció personal dels jugadors del Vic F. C. Tots ells jugaren amb una ferma voluntat, tant els jugadors locals com els forans.

\*\*\*

Per diumenge està anunciada la visita del Terrassa F. C. que tan brillant paper acaba de fer en el torneig de promoció a primera categoria, en el que s'ha classificat en segon lloc i a un punt del vencedor.

Sempre han estat emotives les lluites entre gironins i egarencs i estem segurs que el partit de diumenge no serà una excepció, màxim després de la demostració de classe que acaba de fer el Terrassa F. C.

IRREVERENT

CORNER

## REPORTATGES D'ART

### L'apunt

L'apunt, en els temps d'or de les arts, fou el més sòlid fonament, en què recolzava l'obra definitiva de l'artista; avui com avui l'apunt ha estat negligit, i més que negligit bandejat. L'evolució de les arts i la concepció dita moderna, ha suprimit moltes valors considerades accessorïes i, per tal, l'apunt, una de les valors primordials de les arts, ha sofert una minva molt considerable, i una desvalorització que l'ha reduït a la mínima expressió; presentim, però, que el valió del temps i la reacció natural de les coses, li retornaran tot el seu valor substancial, i que l'apunt, tan incomprès i tan desdenyat, reconquerirà tota la valor plàstica que li pertoca, en la dinàmica funcional de totes les arts.

L'apunt, tingue una valor immensa, en les escoles d'art clàssiques i neoclàssiques, i àdhuc en tot el renaixement; també fou el gran vehicle i el més eficient aglutinant en l'escola plàstica realista i àdhuc en tots els pintors realistes de totes les èpoques; encara avui en els nostres temps de pintures esterilitzades, executades en les golfes sòrrides dels suburbis, on es pinta de memòria i es campeixen telles amb mangre i negre marfil, té la màxima estima en els valors positius de les arts d'avantguarda. La valor artística i moral de l'apunt, queda confirmada i engrandida, en descobrir els arxius i en repassar les carpetes, sempre atapeïdes, dels mestres de totes les èpoques, i no ens costaria molt d'afirmar que, de certs mestres i de certes escoles en triaríem, com a valors més essencials i més pures les col·leccions d'apunts i d'impressions caçades en moments de concentrada emoció. Tal és el cas de Goya, tal és el cas de Dürer i Rembrandt, Ingrès i Rodin, i tants i tants mestres antics i moderns; és patent a casa nostra el cas de Martí i Alsina i de Nonell; per bé, que en els migrats mitjans artístics de casa nostra, en la indolència, la rutina i la ignorància són cosa endèmica, el bocet, la impressió, l'apunt, són coses que encara no han pogut resistir la claredat del dia i de la llum i han hagut de resistir l'esguard desviat i sororès de la multitud abúlica i absent.

En tenim un exemple ben palès, en les dues fires del dibuix celebrades a la capital de Catalunya; en la primera de les susdites manifestacions on les transaccions i vendes foren relativament nombroses, es va vendre de tot, excepte apunts.

Cal subratllar que quasi tot el que va exhibir-se en els respectius estants, no tenia cap mena de relació amb el dibuix monòcrom i més concretament amb l'apunt. L'apunt autèntic, el bocet, la nota ràpida, varen quedar-se hermèticament tancats en les carpetes polsoses i rànquies en què els guardaven els artistes o els seus familiars; el que va emportar-se les preferències del públic, foren pintures i guatxes de poc preu, per a confirmar, una vegada més, que el nostre, diem-ne mer-

cat d'art, només sent apetència, quan li ofereixen mercaderia a una centèsima part del seu valor. Cal remarcar que en aquestes fires del dibuix, s'hi podien trobar apunts magnífics, de totes o quasi totes les figures del segle passat i que podien adquirir-se a preus irrisoris; així i tot, vàrem veure la indiferència de les aristocràcies intel·lectuals de Barcelona, pels apunts de Tomás Padró, Pellisser Montseny, Pahissa, Cussachs, Vayreda, Gosé, Nicanor Vázquez, i tot un seguit de noms gloriosos de la pintura catalana.

L'apunt, com és conseqüència d'una emoció imprevisible o concentrada, assoleix quasi sempre, una valor més substancial que l'obra definitiva; en molts casos es concentra en un apunt, tota l'emoció d'un moment passional; l'apunt, sempre és suggestiu i reprodueix en desdoble el report epissòdic i anecdòtic de l'obra plàstica; és en l'apunt, precisament, on pot valorar-se justament l'obra de l'artista, despullada de l'aramalla, nua i crua i sense orpells; una bona col·lecció d'apunts equival a uns anys de la vida emocional d'un artista i tant ho creiem així, que no podem creure en la valor perennal d'un artista, que no pugui mostrar el bagatge de sengles col·leccions d'apunts.

A partir de l'any 1900, les arts plàstiques de la nostra terra, potser efecte d'haver passat massa ràpidament el període de transició entre la pintura dita realista i l'escola impressionista, l'apunt, la nota documental i precisa, ha sofert un eclipsi que accentuant-se en tramuntant la tercera dècada del nostre segle, ha arribat en el seu punt àlgid en els nostres temps actuals; un ràpid esguard a totes les manifestacions intel·lectuals ens ho demostra de manera ben palesa; és cosa característica dels nostres dies la banalitat, la superficialitat, la incoherència, la xifladura, la cursileria, l'esnobisme i tot un regitzell més de nafres que posen en evidència l'ambient espès i enrarit de tanta improvisació.

L'apunt, tan negligit, tan bandejat avui, per la golafreria desenfrenada de les coses, esfumadisses, inodores, evanescents i mirololants; l'apunt, creació i definició i sintetisme; l'apunt, cosa substantiva i emotiva, nodridora i vital, ha sofert del deserció, de la ignorància, de l'abúlia, de la mandra, de l'absència de les actuals generacions; dia vindrà que aquestes sensuàlissimes partícules d'art, agomolades en els muscus, faran denteta a les juvenilles estudioses que vulguin assabentar-se, de com es compraven els artistes, que sentien l'encís de l'art i de la llum, en tal o tal generació. L'èxode de l'apunt, l'absència de l'apunt, devindrà com un punt neuràlgic, en remarcar el buit de més d'un quart de segle, de suport de totes les arts; llavors, les novel·les promocions es preguntaran com s'ho feien i com s'ho deien els artistes, en els anys de gràcia de 1900... i potser arribaran a la conclusió que en aquelles èpoques en toren orfes d'art.

S. MATEU I PLA

(De "L'Autonomista")

## No valen la pena

Si valguessin la pena; si els catalans consideréssim dignes de bel·ligerància aquestes dues coses que xipolleigen en les aigües tèrboles i putrefactes del Parlament dit de la República; si consideréssim que poden ésser tinguts en compte els insults i les provocacions d'això tan llastimosament inofensiu que es diuen Calvo Sotelo i Albiñana, posaríem seguidament la nostra ploma al servei de la indignació produïda i escriuríem un comentari agut, violent, als brams d'ase llançats en l'hemisclicle de la Cambra, que per veïgonya dels esperits democràtics i liberals, encara s'anomena republicana.

Però no valen la pena i aquella indignació que hauríem de sentir es tradueix en un moviment repulsiu de fàstic en constatar com encara són tinguts en compte i escoltats a pler, dos éssers d'una tal baixesa moral.

Cal, però, recollir unes frases d'aquests dos espantalls, representants d'un passat difunt i corruptes per a fer un adveniment. Catalunya ha demostrat tothora que no oblida i que

vetlla. I així com la dictadura primeriveresca accentuà els sentiments nacionalistes del nostre poble, desvetllà també la fe en l'esdevenidor triomfal de la terra nostrada i afinà la sensibilitat col·lectiva, fent totalment impossible allò que anunciava per un demà proper el dictadoret Calvo Sotelo, sense una protesta violent i sagnant que desbordaria totes les rescloses del seny i de la prudència i esmenaria en part els errors comesos el 14 d'abril de 1931. I això ho fanien els bandits de la Generalitat, digníssim Albiñana, estúpido major de les hordes canibalesques del feixisme insensat i impotent, perquè aquells bandits compten amb la confiança de tot un poble que ha sabut destriar com cal, el gra de la palla, i ha sabut trobar en els homes dirigents de la vida nacional catalana, unes virtuts i qualitats, que no estan pas a l'abast d'una certa espècie que brama i crida en les hores d'eufòria lerrouxeira, amb el mateix dalit i entusiasme que s'amagava covardament en les hores de perill.

IRREVERENT

CORNER

**J. Balaguer i Tort**  
ADVOCAT  
Carrer Progrès, 12-1.er i.  
GIRONA  
Teléfono n.º 153

**- CALÇATS -**  
**MALARET**  
Vendes a l'engrós i detall  
RAMBLA LLIBERTAT, 5  
GIRONA

ESMOLAMENT DE NAVALLES A LA PERFECCIÓ  
Vendes de tota mena d'articles propis per Barberia. Gavineria fina - Gran assortit en Perfumeria.  
**Josep Serra**  
ARGENTERIA, 10  
GIRONA

CAFÈS  
**Cornellà**  
S.CRES EMPAQUETATS  
TELÉFON, 321  
GIRONA

ORQUESTINA  
**NEW-JAZZ-BARRY**  
PRIMERA CATEGORIA  
ORIGINAL I MODERN  
REPERTORI-BALLABLES  
NACIONALS I  
ESTRANGERS  
Per a contractes, **CELS FERRER**  
C. St. Feliu, 19 - GIRONA

## Comarques

### CALDES DE MALAVELLA

El nostre poble ha vist amb la natural satisfacció els nomenaments de jutges i procuradors dels senyors Josep Deulofeu, Joan Tornabell, Joan Grulayn i Faust Girbal. Sap que aquests quatre homes, tots ciutadans conscients, compliran la seva missió i seran una garantia de que la Justícia municipal serà ben servida, perquè reuneixen unes dotes que difícilment són superades. Caldes està d'enhorabona i sap que sempre pot confiar en aquests homes.

Els hi desitgem un bon encert en la seva actuació.

**Municipi.** — Sessió del dia 1. — Res de gaire interès. Es llegeix la documentació i una ordre de la Comissaria Delegada de Girona referent als Ajuntaments deutors de la mateixa. Caldes deu a la Comissaria dels anys 1929 i 1930 uns 6.000 ptes. La Corporació a corda demanar una moratòria.

El Secretari dóna lectura a un telefonema tramès per l'Alcaldia donant el condol pel traspàs del Conseller senyor Selves.

En Duaso, de la minoria d'Esquerra, proposa que consti en acta el sentiment de la Corporació municipal.

Així s'acorda.

C.

Caldes, juliol de 1934.

#### PEL CENTRE ECONÒMIC,

#### DIUEN....

...Que es trobava a faltar la Secció setmanal del Trapacer.

...Que es deia si en "Calça curta" o el gos petener li havien fet por.

...Que no hi ha res d'això.

...Que el Trapacer era fora i no podia complir la seva tasca.

...Que tenim en el poble un model de mestressa.

...Que aquesta bona senyora imbuïda encara de cavernicolisme, foragità unes nenes de l'escola.

...Que era perquè anaven amb mànegues curtes.

...Que aquesta mestressa potser volia que les seves deixebles anessin vestides a l'estil de l'any vuitcents.

...Que ja ha passat el temps de les "Damas de Estropajosa".

...Que aquestes coses diuen molt poc amb la seva missió.

...Que es desitjaria saber que és el que va acordar la Junta Local d'Ensenyança.

...Que hi ha molts infants que no van a l'escola per insuficiència de locals.

...Que que hi diu l'Ajuntament.

...Que la nota sobresortint és de que vindrà a Caldes una esquadra a fer maniobres.

...Que hem pujat a la categoria de port de mar... d'aigua de pluja.

...Que les maniobres començaran pel carrer de la Granja i acabaran al carrer Major, davant del Balneari Soler.

...Que aquests dies de pluges hem quedat inundats.

...Que d'aquestes coses s'hauria de preocupar el nostre magnífic Ajuntament.

...Que els senyors de la majoria haurien de treure ara, aquells plans que tenien i fe rel que deien que farien.

...Que ara és l'hora de donar el seu rendiment si es veuen capaços.

...Que la llumenera d'En Lluïset hi aportí tot el seu intel·lecte.

...Que, però, es preocupen de solucionar els seus conflictes.

...Que les voravies del Sanador encara estan igual.

...Que la carretera de Can Fornaca continua de la mateixa manera.

...Que les comissions de l'Ajuntament no es reuneixen.

...Que es van allargant els assumptes per allò que es diu "qui dies passa, anys empeny..."

...Que els del Sindicat i els del Centre, ara més que mai estan disposats a defensar l'Autonomia de Catalunya.

...Que n'hi ha alguns que tremolen.

...Que algun mal hauran fet.

...Que fins la setmana entrant.

TRAPACER

Caldes, juliol de 1934.

## Sessió del Ple municipal

Dimecres, a l'hora de consuetud, va reunir-se el ple consistorial per a celebrar sessió ordinària corresponent al mes actual.

Presidí l'alcalde senyor Tomàs i assistiren a la sessió tots els senyors consellers.

Aprovada l'acta de la sessió anterior, va donar-se compte del projecte de reglament sobre sanitat de llets, que estava damunt la taula. El senyor Dalmau, per la minoria d'esquerra, va proposar una esmena a l'article tercer en el sentit de suprimir la fixació del canon per llicència i tot el referent a l'excepció que sobre el mateix pagament podia fer-se a favor dels productors de llet inscrits a una entitat cooperativa. Fou acceptada l'esmena. Sense altres modificacions essencials, s'aprovà la resta del reglament. Per explicar el vot parlaren els senyors Camps i Arboix i Busquets Norat, així com el senyor Tarrés, en el sentit de deixar clarit que l'aprovació del reglament de sanitat no prejutjava el sistema a establir que en tot cas havia d'inspirar-se en el respecte als interessos legitimament creats. El senyor Bonmatí abundà en aquestes mateixes consideracions.

Es donà lectura a l'ordinació sobre arbitri d'espectacles, en la qual es proposa l'aplicació d'un impost del 10 % sobre els bitllets d'espectacles superiors en preu a una pesseta. El senyor Dalmau presentà dues esmenes, l'una per a equiparar els concerts musicals a les funcions teatrals, que estan exceptuades de l'arbitri per la llei, i l'altra en el sentit de que els carnets de socis de'nstituts culturals i esportives s'inclouguin en l'excepció de l'arbitri. Foren admeses aquestes esmenes i incorporades a l'ordinació. Per unanimitat s'aprovà aquesta.

El senyor Bonmatí justificà la presentació d'aquestes dues ordinations en necessitats econòmiques municipals, com a base per a confeccionar un pressupost extraordinari per a atendre obligacions municipals. El senyor Dalmau digué que no negaven els vots que els hi demanaven perquè els dos nous arbitris estaven d'acord amb els principis bàsics del partit d'esquerra, amb el qual demostraven una conducta diferent a la seguida pels que ara governen quan eren oposició en l'anterior consistori, els quals sense cap mena de justificació s'entestaren en combatre unes petites reformes fetes a les ordinations de clavegueres i motors industrials. El senyor Busquets Norat, afirmà que si bé estaven conformes amb l'arbitri sobre espectacles, votarien en contra del de solars, perquè estimaven que no podia carregar-se encara més la propietat urbana.

L'ordinació de l'arbitri sobre solars sense edificar, fou aprovada amb el vot en contra dels senyors Busquets Norat, Tarrés, Doménech i Viñas, amb unes observacions sobre el seu vot del senyor Cervera.

Per unanimitat fou aprovada una proposició del conseller-regidor de Cultura sobre habilitació de crèdit amb destí a les escoles de nova creació que s'instal·laran en el carrer de la Rutlla. Parlaren en relació a aquesta proposta els senyors Aragó, Camps i Arboix i Busquets Norat.

Després d'unes intervencions dels senyors Camps Arboix, Busquets Norat i Cervera, s'acordà que tornés a la Comissió de Governació, el projecte de reglament interior de la Corporació, per tal de veure d'acoblir el contingut del mateix amb el contraprojecte de la minoria d'esquerra, que com a vot particular havien presentat els representants d'aquesta minoria a l'expressada comissió senyors Cornella i Vila.

Obert el temps de precís i preguntes, el senyor Camps Arboix es referí a la qüestió que quedà pendent i que havia anunciat en la darrera sessió. Féu història del sistema de torn establert per l'Ajuntament anterior en relació amb el ministre de medicaments als acollits a la beneficència municipal, que fou reformat per l'actual Comissió de Govern en el sentit de deixar en llibertat per a obtenir les medecines en qualsevol establiment farmacèutic de la ciutat. Féu patent que aquell acord havia estat adoptat pels senyors Tomàs, Bonmatí i Busquets Norat quan eren minoria i palesà que solament amb el règim de torn podia controlar-se l'expedició de medicaments. Remarcà la virada feta per la Comissió de Govern darrerament en resoldre una instància de la majoria dels farmacèutics, en acceptar el torn novament. Anuncià la presentació d'una proposició en el sentit de que el ple municipal entenia que havia de restablir-se el sistema de torn des de primer d'agost. El senyor Tomàs explicà que volien organitzar el torn d'acord amb els farmacèutics amb modificacions més beneficioses i que permetessin el control dels medicaments, que era ben necessari per haver-se observat que hi havia farmàcies que abusaven. El senyor Busquets Norat s'adherí a les manifestacions del senyor Camps Arboix. Intervingueren els senyors Rahola i Bonmatí, i el senyor Camps Arboix restificà les paraules de la presidència remarcant que la Comissió de

### Centre d'Unió Republicana Girona

Benvolgut consoci: Se us convida a la REUNIÓ GENERAL ORDINÀRIA que tindrà lloc el proper dia 14 del corrent, a les 10 de la vetlla, per a tractar de la següent ordre del dia:

- Lectura de l'acta anterior.
- Estat de comptes.
- Factures pendents de pagament.
- ¿Creu convenient l'Assemblea fer pagar les consumacions per endavant?
- Elecció de President i de dos membres de Junta.
- Assumpte de les accions.
- Precs i preguntes.

Esperem que, donada la importància de la reunió, no deixareu d'assistir-hi. Girona, 5 de juliol de 1934.

EL CONSELL DIRECTIU

Govern s'havia contradit en els dos acords adoptats, proposant-se el restabliment del torn després d'haver-lo suprimit; que ja les coses en aquest lloc i sempre que s'assegurés que s'implantaria el sistema en el menor termini, no tenia inconvenient de retirar la proposició com així ho feia, després de les seguretats donades per la presidència.

El senyor Busquets Ventura, formulà dos precís, l'un relatiu a un desguàs de la barriada del Pont Major i l'altra sobre pavimentació del carrer de Ginesta, prometent l'alcaldia ocupar-se diligentment d'una i altra d'aquestes qüestions.

El senyor Vila es referí a denúncia anterior per ell mateix formulada, relativa a deficiències en el servei de dispensari; relatà un nou cas en què no pogué ésser assistit un accidentat per absència del facultatiu. Es referí a la necessitat de posar fi a aquest desgavell i estimà indispensable fixar concretament les obligacions reglamentàries dels dits facultatius, a fi d'exigir responsabilitats i que aquestes es facin efectives. Davant de la importància de les manifestacions del senyor Vila, el senyor president donà tota mena de seguretats de reprimir i prevenir possibles extralimitacions. Així sigui.

No havent-hi altres assumptes a tractar, s'aixecà la sessió.

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

### ORTOPEDIA DR. ROCA

IRRIGADORS COMPLES DES DE 250 PESSETES.

BRAGUERS - PERFUMERIA

PRIMER CENTRE D'ESPECIFICS ES LA Farmàcia Doctor Roca i Fill

LA CREU ROJA - Telèf. 135 - Plaça de l'Oli. - Girona

La més antiga. La més ben assortida. La que ven els articles a preus més econòmics.

### CENTRE D'ESPECIFICS UNIC A LA COMARCA

Els millors productes medicinals. — TOTS BLS D'ORIGEN. Unics de propietats terapèutiques garantides.

### FARMACIA RIBAS

Plaça de les Castanyes :: GIRONA :: Telèfon, 144

QUE VIURES PESCA SALADA S



B. OLIVERES Conserves de tota mena

ABEURADORS, 7. GIRONA

### Exprès - Bar

Situat a la Rambla - GIRONA - Tel. 109

Begudes de les millors marques Respons econòmics

OBERT NIT I DIA

Del primer d'Octubre al 30 d'Abril, temporada de marisc

Ostres - Percebes - Almejes - Gambes rebudes diàriament a les 5 de la tarda

Pianos Manubri de lloguer

Antoni Mas

Caldes de Malavella

Caldereria i Calefacció Central

Valentí Furtet

FUMISTERIA

Soldadura autògena

C. Calderers, 13

GIRONA